

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 377/2019-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť advokátky JUDr. Ivety Rajtákovéj, miesto podnikania Štúrova 20, Košice, IČO 35 514 892, zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Slobodníkom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 178/2018 z 25. apríla 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Ivety Rajtákovéj o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť advokátky JUDr. Ivety Rajtákovéj, miesto podnikania Štúrova 20, Košice, IČO 35 514 892 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Slobodníkom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 178/2018 z 25. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka si podaním z 5. novembra 2015 uplatnila na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) nárok na priznanie odmeny za zastupovanie účastníčky konania na základe jej ustanovenia súdom ako právnej zástupkyňi v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 17 C 147/2010. Sťažovateľka bola ustanovená súdom za právnu zástupkyňa uznesením z 24. novembra 2011. Zastupovanie zaniklo smrťou zastúpenej 24. februára 2015.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 17 C 147/2010 z 3. apríla 2018 konanie o návrhu na priznanie odmeny za zastupovanie ustanovenou advokátkou zastavil pre nedostatok svojej právomoci na rozhodnutie a vec postúpil Centru právnej pomoci, do právomoci ktorého rozhodovanie v tejto veci patrí. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva:

«Zákonom č. 495/2009 Z. z. sa zmenil zákon č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok a okrem iného došlo k novelizácii ustanovenia § 149 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Touto novelizáciou zákonodarca novelizáciou tohto ustanovenia s účinnosťou od 1.1.2010 vylúčil „dvojkoľajnosť“ v mechanizme odmeňovania advokátov z prostriedkov štátu, z ustanovených súdom podľa § 30 Občianskeho súdneho poriadku alebo určených centrom podľa zákona č. 327/2005 Z. z. Je potrebné uviesť, že právna úprava platná a účinná do 31.12.2009 rozlišovala prípady ustanovenia advokáta súdom a určenie advokáta centrom. Podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2009 existovala tzv. dvojkoľajnosť aj v procese priznávania trov právneho zastúpenia účastníka konania alebo oprávnenej osoby. Ak bol advokát za právneho zástupcu účastníka konania ustanovený rozhodnutím súdu a súd o odmene advokáta rozhodol do 31.12.2009, pri stanovení výšky odmeny advokáta postupoval súd podľa § 149 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31.12.2009 a výška odmeny sa podľa tohto ustanovenia určovala podľa ustanovení osobitného predpisu a to vyhlášky č. 655/2004 Z. z., bez odkazu na konkrétnu časť, podľa ktorej bol súd oprávnený a povinný rozhodovať. Tak ako súd vyššie uviedol novelizáciou tohto ustanovenia s účinnosťou od 1.1.2010 zákonodarca vylúčil dvojkoľajnosť

v mechanizme odmeňovania advokátov z prostriedkov štátu, či už ustanovený súdom podľa § 30 Občianskeho súdneho poriadku alebo určený centrom podľa zákona č. 327/2005 Z. z. O odmene takýchto advokátov má v zásade rozhodovať centrum, a to postupom podľa § 15 zákona č. 327/2005 Z. z. (s odkazom na § 14a a nasledujúcich vyhlášky).

V zákone č. 327/2005 Z. z. absentujú prechodné ustanovenia týkajúce sa iných vzťahov ako vzťahov konania o nároku na poskytovanie právnej pomoci. Je nutné vychádzať zo základných zásad procesného práva a to, že sa aplikuje procesnoprávna norma platná a účinná v čase rozhodovania. Z uvedeného vyplýva, že uvedené procesné normy týkajúce sa rozhodovania o náhrade trov právneho zastúpenia platia rovnako, či už pre advokátov ustanovených pred 1.1.2010 alebo po tomto dátume, tak ako je to aj v tomto prípade. S ohľadom na vyššie uvedené súdy stratili právomoc rozhodovať o náhrade trov právneho zastúpenia a hradených z prostriedkov štátu práve dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 495/2009 Z. z. Súdy od 1.1.2010 už nie sú oprávnené rozhodovať o náhrade trov právneho zastúpenia hradených z prostriedkov štátu a centrum je oprávnené a povinné rozhodovať o náhrade trov právneho zastúpenia hradených z prostriedkov štátu bez ohľadu na to, či bol advokát ustanovený pred 1.1.2010 alebo po dni nadobudnutia účinnosti zákona č. 495/2009 Z. z. Z týchto skutočností je zrejmé, že centrum je správnym orgánom, ktorý vykonáva prenesený výkon štátnej správy, predovšetkým ako rozhodovaciu činnosť podľa zákona č. 327/2005 Z. z. za subsidiárneho použitia správneho poriadku.»

4. Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil s odôvodnením, že:

„Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správny predpis a správne ho aj vyložil, na daný skutkový stav ho správne aplikoval a vyvodil správne právne závery, pokiaľ dospel k jednoznačnému záveru, že súdy stratili právomoc rozhodovať o odmene advokáta ustanoveného súdom a že táto právomoc prešla na Centrum právnej pomoci, že došlo k zmene orgánu, ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o uplatnených nárokoch na trovy právneho zastúpenia ustanovených alebo určených advokátov, pričom v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu SR.

K správnym dôvodom uvedeným v uznesení súdu prvej inštancie, je potrebné poukázať na ustálenú súdnu prax, napr. na aktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, rozsudky 3 Sžo/32/2016 z 12.7.2017, 3 Sžo/51/2016 z 28.1.2016, 3 Sžo/103/2014 z 27.8.2014.

V uvedených rozhodnutiach dovolací súd urobil jednoznačný právny záver, že novelou Občianskeho súdneho poriadku, účinnou od 1.1.2010 súdy stratili právomoc rozhodovať o odmene advokáta ustanoveného súdom a že táto právomoc prešla na Centrum právnej pomoci, o ktorej o odmene rozhoduje postupom podľa § 15 zák. č. 327/2005 Z.z. a podľa tretej hlavy II. časti vyhlášky č. 655/2004 Z.z. V rozhodnutí 3 Sžo/51/2016 z 23.11.2017 najvyšší súd jednoznačne uviedol, že uvedenými zmenami došlo k zjednoteniu rozhodovania o uplatnenej náhrade trov advokátov ustanovených za zástupcov z prostriedkov štátu a to bez ohľadu na to, či advokát bol za zástupcu ustanovený súdom podľa § 30 O.s.p. alebo určený Centrom právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z.z...“

5. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou vytýka napadnutému uzneseniu, že opomenul aplikáciu prechodného ustanovenia § 372t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a napriek jej odvolacej námietke sa k tomu nevyjadril. V podstatnom uvádza:

„Ako je zrejmé z, v časti II. tejto sťažnosti, citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 31. 12. 2011, mohol súd, na základe žiadosti účastníka konania, u ktorého boli predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, ustanoviť na ochranu záujmov tohto účastníka konania Centrum právnej pomoci, alebo priamo advokáta. Rovnako mal súd povinnosť, po ustanovení advokáta účastníkovi konania, platiť hotové výdavky a odmenu za zastupovanie tomuto advokátovi, prípadne na jeho žiadosť poskytnúť primeraný preddavok.

Až novelizáciou zákonom č. 332/2011 Z. z. bola možnosť súdu alternatívneho výberu Centra právnej pomoci, alebo advokáta zmenená od 1. 1. 2012 tak, že súd mal účastníka konania odkázať iba na Centrum právnej pomoci.

K uvedenej novele, účinnej od 1. 1. 2012, sa viaže prechodné ustanovenie uvedené v § 372t O. s. p., ktoré stanovilo, že neskončené konania, v ktorých súd za zástupcu ustanovil advokáta, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

... pri ustanovení sťažovateľky ako zástupkyne žalobkyne neprebehlo konanie predpokladané ust. § 10 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2011 (rovnaké podmienky musia byť splnené aj podľa v súčasnosti platnom znení zákona č. 327/2005 Z. z.) a rovnako žalobkyňa neuzatvorila so sťažovateľkou dohodu o poskytovaní právnej pomoci podľa ust. § 12 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., a preto názor súdov oboch stupňov, že súdy stratili právomoc rozhodovať o odmene advokáta ustanoveného súdom, nemá zákonný podklad.

Je zrejmé, že odvolací súd stotožniac sa s názorom súdu prvej inštancie sa rozhodol neaplikovať ustanovenie § 372t O. s. p. Aj keď medzi ustanoveniami právnych predpisov na vec sa vzťahujúcich uviedol citáciu predmetného zákonného ustanovenia, sa týmto ustanovením neriadil, neprihliadal naňho a sťažovateľke, ktorej podstata odvolacej argumentácie spočívala práve na tomto zákonom ustanovení a povinnosti súdu ho aplikovať, neposkytol žiadnu odpoveď, prečo platnú a účinnú právnu normu (v zmysle jej aplikability na súdenú vec) na vec sťažovateľky neaplikoval.

Takýmto postupom zároveň zasiahol do práva sťažovateľky zakotveného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

6. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky:

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde a inom orgáne Slovenskej republiky, zakotvené v článku 46 ods. 1 ústavy,

- vlastníť majetok, zakotvené v článku 20 ods. 1 ústavy,

- na spravodlivé súdne konanie, zakotvené v článku 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- pokojne užívať svoj majetok a nebyť zbavená majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva, zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/178/2018 zo dňa 25. 9. 2019 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/178/2018 zo dňa 25. 9. 2019 a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

7. Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti uvádza nesprávny dátum vydania napadnutého uznesenia krajského súdu (25. septembra 2019), avšak z priloženého rovnopisu napadnutého uznesenia je zrejmý správny dátum (25. apríla 2019), preto uvedený nedostatok nemá vplyv na zrozumiteľnosť návrhu a ústavný súd ho považuje len za zrejmú nesprávnosť pri písomnom vyhotovovaní sťažnosti.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

13. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva vykonanej všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Ustanovenie § 149 ods. 2 OSP v znení účinnom do 31. decembra 2011 (v čase ustanovenia advokátky, pozn.):

„Ak bol účastníkovi súdom ustanovený zástupca alebo ak ide o zastupovanie na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci, pri náhrade trov konania sa postupuje podľa osobitného predpisu. 15)“

Poznámka 15 znie:

„§ 15 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov, § 14a až 14e vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.“

16. Znenie § 149 ods. 2 OSP v znení účinnom ku dňu uplatnenia návrhu na priznanie odmeny na okresnom súde (účinné od 1. januára 2012 do 30. júna 2016) znie:

„Ak ide o zastupovanie na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci, náhradu trov právneho zastúpenia upravuje osobitný predpis. 15)“ (znenie poznámky č. 15 ostalo nezmenené, pozn.).

17. Podľa prechodného ustanovenia § 372t OSP k úpravám účinným od 1. januára 2012 sa neskončené konania, v ktorých súd za zástupcu ustanovil advokáta, dokončia podľa doterajších predpisov.

18. Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2011 centrum rozhodnutím podľa osobitného predpisu prizná advokátovi náhradu trov konania po skončení zastupovania na základe jeho vyčíslenia podľa osobitného predpisu; to neplatí v rozsahu, v ktorom súd priznal náhradu trov konania podľa odseku 1. Ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, môže centrum priznať advokátovi čiastočnú

alebo úplnú náhradu trov právneho zastúpenia bez ohľadu na to, či súd tomuto advokátovi priznal náhradu trov konania podľa odseku 1.

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

19. Sťažovateľka namieta, že všeobecné súdy neaplikovali prechodné ustanovenie § 372t OSP bez náležitého odôvodnenia, a preto postup súdov nemá zákonný podklad. Napadnutému uzneseniu z týchto dôvodov vytýka arbitrárnosť.

20. Výklad a aplikácia právnych noriem podústavného práva, čiže riešenie otázok zákonnosti patrí zásadne všeobecným súdom a ústavný súd do tohto výkladu nevstupuje, ak jeho účinky na práva sporových strán nie sú nezlučiteľné s ich obsahom, zmyslom a účelom.

21. V danej veci ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu (citovaného v bode 4 tohto rozhodnutia) nezistil taký výklad a aplikáciu relevantných právnych noriem, ktorý by bol v rozpore s ich znením či účelom. Avšak neuniklo jeho pozornosti, že odôvodnenie (hoci správnej) aplikácie procesnej normy § 372t OSP nevykazuje takú mieru zrozumiteľnosti a presvedčivosti, ktorá by vylúčila akékoľvek pochybnosti o naplnení procesných garancií obsiahnutých v základnom práve sťažovateľky na súdnu ochranu. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zameral na posúdenie otázky, či nedostatok odôvodnenia v časti aplikácie tohto prechodného ustanovenia má potenciál zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces ústavne relevantným spôsobom.

22. Právomoc všeobecného súdu rozhodovať o akomkoľvek návrhu je procesnou podmienkou konania, ktorej nedostatok nemožno napraviť, a preto bol všeobecný súd aj v tejto veci povinný skúmať, či v čase podania návrhu sťažovateľky disponoval právomocou o ňom rozhodnúť. Z citovaných právnych noriem vyplýva, že už v čase podania návrhu na priznanie odmeny sťažovateľke (5. novembra 2015) okresný súd nedisponoval právomocou rozhodnúť o jej návrhu, pretože táto kompetencia prislúchala Centru právnej pomoci. Prechodné ustanovenie § 372t OSP v znení účinnom v čase podania

návrhu sťažovateľky, ktorého neaplikovanie sťažovateľky namieta, odkazovalo na použitie procesných noriem účinných do 31. decembra 2011. Medzi nimi aj § 149 ods. 2 OSP v znení účinnom do 31. decembra 2011, ktorý aj pre náhradu trov právneho zastúpenia zástupcom ustanoveným súdom určoval postup podľa § 15 zákona č. 327/2005 Z. z., teda že vo veci náhrady trov právneho zastúpenia (presnejšie by bolo o odmene a výdavkoch, pozn.) ustanoveného advokáta rozhoduje Centrum právnej pomoci. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že právomoc rozhodovať o odmene ustanovených advokátov všeobecné sudy stratili v dôsledku novely zákonom č. 495/2009 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2010 a túto právomoc kontinuálne dosiaľ vykonáva Centrum právnej pomoci.

23. Nemožno sa teda stotožniť s právnym názorom sťažovateľky, že všeobecné sudy neaplikovali § 372t OSP, práve naopak, aj jeho aplikáciou dospeli k napadnutému rozhodnutiu. Preto nie je dôvod vytykať krajskému súdu vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia o potvrdení uznesenia okresného súdu, ktorým zastavil konanie o návrhu sťažovateľky pre nedostatok svojej právomoci a vec postúpil kompetentnému orgánu verejnej moci.

24. Odôvodnenie napadnutého uznesenia nezachytáva jednotlivé nadväzujúce kroky logického výkladu, ktorým aj za použitia § 372t OSP krajský súd dospel k záveru o správnosti právneho názoru okresného súdu. Tento nedostatok v odôvodnení napadnutého uznesenia ale nevykazuje ústavnoprávnu relevanciu, pretože ním nedošlo k takému zásahu do označených základných práv sťažovateľky, ktorý by mal za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia alebo zhoršenie jej právneho postavenia. Inými slovami, zistený nedostatok odôvodnenia nemá potenciál viesť k vysloveniu ústavnej neudržateľnosti napadnutého uznesenia.

25. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za vhodné dodať, že jeho nález sp. zn. II. ÚS 392/2017 z 15. novembra 2017, na ktorý sťažovateľka poukazuje, sa zaoberal porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré

ústavný súd vzhliadol v nečinnosti okresného súdu v konaní o jej návrhu na priznanie odmeny. Vzhľadom na takto vymedzený predmet konania v predošlej veci je potrebné nazerať na sťažovateľkou citované vyjadrenie ústavného súdu (o potrebe vysporiadať sa so znením § 372t OSP, pozn.) len ako na nezáväznú úvahu obiter dictum odôvodnenia nálezu. Táto povinnosť ako súčasť riadneho odôvodnenia rozhodnutia vyplýva okresnému súdu i krajskému súdu z obsahu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, a to bez ohľadu na úvahy uvedené v náleze sp. zn. II. ÚS 392/2017.

27. Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú, stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu